

РЕШЕНИЕ

№ 10448

гр. София, 17.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в публично заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11790** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във вр.с чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба М. Ш., гражданка на С. с национален номер 02010027687, [дата на раждане] , притежателна на сирийски паспорт № NO1464644, издаден на 09.09.2024 година и валиден до 08.09.2030 година, представяван по пълномощие от адв. В. В. П. - САК с която се оспорва ОТКАЗ за издаване на виза D на лицето с правно основание чл. 10, ал. 1, т. 9, от ЗЧРБ по заявление с номер 25000209, постановен от М. С. - завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Л..

Сочи се, че обжалвания отказ е индивидуален административен акт, с който се ограничават законни права и като такъв е незаконосъобразен поради противоречие с материалния закон, издаден в нарушение на административно-производствените правила и несъответстващ с целта на закона.

В съдебно заседание оспорващата страна, чрез пълномощник адв. П. поддържа жалбата на наведените в нея основания.

Ответната страна Консулско длъжностно лице на РБ в посолството на РБ в [населено място], Л., чрез дирекция “К. отношения“ в Министерство на външните работи, в съдебно заседание не се представлява.

От фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по заявление ВЕУ25000209V от 15.04.2024 г., за издаване на виза вид "D". Представени са документите, част от адм. преписка, включително доказателства от които е видно, че жалбоподателката е майка на С. А. С., българска гражданка с ЕГН [ЕГН], [дата на раждане] ., което притежава български документ за самоличност.

Отказът по заявление № ВЕУ25000209V за издаване на виза D е на основанията за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, посочени в мотивите на ИАА, а именно, че не са представени доказателства за стабилни, редовни и достатъчни средства за издръжка за срока на пребиваване.

Преписката на л.44 съдържа Заповед №95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи, с която предоставя правото за отказ за издаване относно визите на директора на Дирекция „К. отношения“, началник на отдел „Национален визов център“, служителите в отдел „Национален визов център“ както и по т. 3 консулските длъжностни лица в задграничните представителства на РБългария, а ако това лице отсъства от определения му заместник.

Представена е и на л.42 Заповед № 1 от 20.01.2025г. на Посланика на РБ в Б., с която персонално е определен за ЗКС издалия отказа М. С.. В писмо от 28.03.2025г. Дирекция Миграция е изразила отрицателно становище. В писмо от ДАНС, последната е изразила отрицателно становище, не защото лицето представлява заплахата за националната сигурност, а тъй като не е представила доказателства за доходи.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол на основание чл. 10а, ал.4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно чл. 8 от конвенцията. Същата е процесуално допустима, разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Предмет на контрол по законосъобразност е отказ по заявление за издаване на виза вид „D“ № ВЕУ25000209V, издадени от КДЛ, Б.. Касае се за отказ за виза издадена на малолетно дете.

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкцията на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и Инструкцията № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от Заповед №95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 1 от 20.01.2025г. на Посланика на РБ в Б., постановилия отказа М. С. разполага с компетентността да разгледа и да се произнесе по заявлението. Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран акта - следва да се има предвид, че има посочено правно основание по чл.10, ал.1, т.9, че не са представени доказателства за стабилни, редовни и достатъчни средства за издръжка за срока на пребиваване. Тези правни основания – причини за отказ, маркирани от законодателя в посочената правна норма, съдът намира, че не са съотнесени към конкретните факти, заявени от молителя. С оглед изложеното се прави извода, че отказът е

бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства. В заключение следва да се допълни, че доказателствената тежест – за това, че има причини за отказ е на ответника. Той следва да установи предпоставките по чл.10, ал.1 т.9 от ЗЧРБ. Не е спорно, че отказът за издаване на виза от типа на процесната се съставят на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Изложеното обаче не означава, че не трябва да има мотиви на база представените документи, които да обосноват посочено правно основание. Неизлагането на конкретни мотиви е в нарушение на императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В този смисъл е и съдебната практика по идентични основания за отказ, че „визираните в акта законови норми са общо и бланкетно формулирани, а при постановяването му неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа“. В този смисъл е Решение № 2109 от 17.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 12377/2020 г., IV о., Решение № 9392 от 13.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12417/2019 г., IV о., Решение № 5447 от 28.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2641/2021 г., IV о.

С оглед изложеното, постановявайки оспорения адм. акт, адм. орган е нарушил основен принцип в административното правораздаване, заложен в чл. 6 от АПК, а именно: принципа на съразмерност, изразяващ се в следното – адм. акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Освен това адм. органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Съдът счита, че административния орган не е извършил и преценка на относимите факти и обстоятелства относно приложението на ЗЧРБ и ЗУБ и разпоредбите им, такива съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза. По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Л., за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

Относно разноските.

С оглед изхода на спора на жалбоподателката се дължат направените разноски в размер на 653,17 евро за д.т. и процесуално представителство.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Ш., гражданка на С. с национален номер 02010027687, [дата на раждане] , притежателна на сирийски паспорт № NO1464644, издаден на 09.09.2024 година и валиден до 08.09.2030 година, представлявана по пълномощие от адв. В. В. П. - САК - ОТКАЗ за издаване на виза D на лицето с правно основание чл. 10, ал. 1, т. 9, от ЗЧРБ по заявление с номер 25000209, постановен от М. С. - завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Л..

ИЗПРАЩА преписката на ответната страна - Завеждащия консулската служба на посолството на Република България в Б., Л. за ново произнасяне по заявление ВЕУ25000209, съобразно тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на М. Ш., гражданка на С. с национален номер 02010027687, [дата на раждане] сумата от 653,17 евро разноски по делото.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ.